
5. december
Det sner
og
vi bliver fotograferet

I nat har det sneet, godt nok ikke så meget, men nok til, at der er dannet små snedriver, hvor der er lidt læ. På vej til skole skal jeg lige op og gå på de største driver. Det er sjovt, for hvis der har været stærk frost om natten, kan jeg måske gå på driven uden at falde ned i den. I dag skal jeg op på den allerstørste, jeg kan finde, og jeg når også helt op på toppen af driven, da jeg pludselig synker i, og står i sne helt op til maven så der falder sne ned i støvlerne og gør mine strømper lidt våde. Nå, det går nu nok. Lidt længere henne ad vejen finder jeg en lille vandpyt, hvor der er dannet is på overfladen. Så skal jeg altid lige hakke i isen med mine støvler, så isen splintres med en knasende lyd.

I skolen tænker jeg hele tiden på, om sneen vil blive liggende til vi får fri for skole. Børge Vejmand, ja, det kalder vi ham, fordi hans far er vejmand, fortæller stolt, at hans far allerede er ude med sneploven, og at der helt sikkert kommer

mere sne. Han skal altid prale lidt, men bare det passer denne gang. Børge bor lige ved siden af lossepladsen, og han finder altid de mest spændende ting, som han kan bruge. Han har selv lavet alle tiders sæbekassebil fra en gammel barnevogn, og den er vi andre lidt misundelige på.

Da jeg går forbi Brugsen på vej hjem, kommer jeg i tanke om, at Per lige har fået lavet en lille sneplov af træ til at trække efter en snor. Den må vi prøve i eftermiddag, hvis sneen bare bliver liggende.

Det gør den, så efter jeg har fået skiftet til mit dagligtøj og fået min store vinterfrakke og min store forede hue med pelskant på, er jeg parat til at gå hen og se om Per kan lege. Heldigvis er han lige kommet hjem fra skole, og han fortæller, at det havde været en hård tur hjem. Flere steder havde der ligget så store driver, at han måtte stige af og trække cyklen, men heldigvis var sneploven kommet og ryddet vejen på det sidste stykke. Hans kinder er også stadigvæk meget røde af den kolde vind. Per skal også lige skifte tøj og så skal vi ud og køre med sneplov.

Den står i den bagerste ende af garagen og vi får den hurtigt slæbt ud. Vi finder ret hurtigt ud af, at sneploven er alt for let, når vi trækker den - den kører bare lige over sneen. Den skubber slet ikke sneen til side, som den skal, men så finder vi nogle sten og lægger dem på. Det virker, nu kører den fint, når vi trækker og sneen bliver pløjet væk til begge sider. Men efter at vi har lagt sten på sneploven, er den også blevet noget tung. Per og jeg er allerede begyndt at svede, det er hårdere, end vi havde troet.

- Det er hårdt, stønner Per.

- Ja, puha, det må du nok sige.

Da vi har stået og hvilet os lidt, dukker Bent pludselig op. Han bor sammen med sin mor i den lille lejlighed, som ligger ovenpå mejeriets ostelager. Bents mor, Karen, arbejder som servitrice på Højrup Kro, så hun har en lille knallert at køre på, for det er langt at cykle. Jeg har også boet i lejligheden. Før far blev mejeribestyrer på mejeriet, boede vi i den lille lejlighed, det var før Ulrik blev født. Vi flyttede, da jeg var 2 år, så jeg kan ikke huske noget om det. Jeg besøger af til Karen, og hun er rigtig sød at snakke med. Der er en speciel lugt i den hyggelige lejligheden, som jeg mener, at jeg kan huske fra dengang vi boede der, men det

kan jo ikke passe. For at komme op til lejligheden, må man gå op ad en høj udendørs trappe og under trappen er der et hulrum. Jeg har ikke fortalt det her til Per, for jeg synes, at det er lidt flovt, men i sommer havde mor lovet, at jeg måtte hjælpe hende med at male vores gamle havemøbler. Pludselig kom Gerda og råbte, at der var telefon til mor, så hun måtte skynde sig ind. Mor sagde så til mig, at jeg ikke skulle begynde, før hun kom tilbage. Men det kriblede altså i mine fingre – jeg kunne da godt lige prøve at åbne malerbøtten. Jeg fik fat i en skruetrækker og prøvede at lirke låget op, men pludselig kom jeg til at trykke så hårdt, at bøtten væltede og malingen begyndte at flyde ud. Åh, nej! Hvorfor kunne jeg ikke vente? Jeg måtte se at komme væk i en fart, og gemme mig et sted inden mor kom tilbage. Jeg kom så i tanke om hulrummet under trappen op til Karens lejlighed, og jeg skyndte mig at løbe om på den anden side af mejeriet og krøb ind i det mørke hulrum. Lidt efter kunne jeg høre mor kalde.

-Peter! Peter! Hvor er du?

Jeg krøb længere og længere ind i hulrummet, bange for at blive opdaget. Nu kunne jeg høre mor lige uden for.

- Peter! Peter!

Jeg kunne høre, at der var noget særligt i hendes stemme – hun var vred.

Pludselig kom der nogle store piger cyklende forbi, og jeg hørte mor spørge, om de havde set en lille dreng. De fnisede, mens de pegede ind mod mig.

- Han sidder da derinde.

Så kunne jeg lige så godt kravle ud. Mor skældte mig ud. Hvad lignede det at gøre noget, hun lige havde forbudt – havde jeg hø i ørerne. Jeg stod bare og kiggede flovt ned i jorden og havde røde kinder. Nå, sagde mor så pludselig, der var ikke så meget i den malerbøtte, så skaden er ikke så stor, men jeg skulle lære at høre efter. Jeg nikkede og kiggede op på mor med tårer i øjnene. Jo, jeg skulle aldrig gøre sådan noget igen, og vi gik hånd i hånd op mod mejeriet. Den historie har jeg ikke fortalt til Per, han bør jo ikke vide alt, selv om vi næsten altid fortæller hinanden, hvad vi sådan laver og tænker på.

- Hvad laver I to, spør' Bent, da han når hen til Per og mig. Han er noget ældre end os, og han gider normalt ikke at snakke med os, som han mener, er

nogle små snotthalpe.

- Det er en flot sneplov I har der, sir' han venligt og smiler til os.

Jeg tænker over, hvad der er galt med ham, siden han er så venlig i dag.

- Skal jeg ikke spænde mors knallert foran den. Sneploven er jo alt for tung for I to.

Vi kigger lidt på hinanden, det kunne da være meget sjovt, vi tør i hvert fald ikke sige nej. Men han er da alt for lille til at køre knallert, tænker jeg.

Han får hurtigt hentet sin mors knallert og får den spændt foran sneploven.

- Hop op på sneploven, så får I en tur. Per og jeg kigger på hinanden, vi tør i grunden ikke – men vi er vel ikke nogen tøsedrenge?

Bent sætter sig på den alt for store knallert, og han får med besvær startet motoren, så gasser han op og sætter knallerten i gang med et pludselig ryk. Men der sker ikke andet, end knallerten kører lidt frem og så skrider den på den isglatte vej og Bent og knallert forsvinder ned i grøften. Per og mig var alligevel for tunge. Pludselig står Karen der.

- Hvad er det lige I har gang i, er I rigtig kloge? Bent, du ved, du skal holde dig fra min knallert.

Hun ser på Bent, der forskrækket kravler op af grøften med sne over det hele.

- Du ved, at jeg skal bruge knallerten, når jeg skal til Højrup, og du er ikke gammel nok til at køre på den. Hvorfor skal du altid lave ballade?

Karen kigger på os, og så begynder hun at grine.

- Ja, I er nogle være nogen, godt der ikke skete noget. Det må jeg ha' et billede af.

Hun henter sit lille kamera.

- Uh, det er koldt, siger Karen. Stil Jer nu op på række.

Det gør vi og hun får taget billedet, men hun må ha' frosset sine hænder, for da vi senere ser billedet, er det en smule rystet, så det er lidt svært at se, hvem der er hvem.

Lidt efter kom "Mureren" kørende i sin gamle Ford-bil og han holder ind til siden.

Han vil gerne snakke, siger mor, og ham og Karen begynder da osse med det samme at snakke om vejret. Da "Mureren" ser Karens fotografiapparat sir' han

- Bent, ta' lige et billede af din mor og drengene.

Bent bliver lidt sur, for han vil også gerne være med på billedet, men det bliver som "Mureren" har sagt, og Bent tager fotografiapparatet og trykker på knappen og tager et billede af os.

Karen, "Mureren", mig og Per.

Hvordan var det i virkeligheden?

Det var her Karen og Bent boede i lejligheden for enden af trappen, og du kan se at hulrummet, hvor jeg gemte mig, er der endnu.

Karens fotografiapparat - et boxcamera. Det hed det, fordi box betyder æske på engelsk, og synes du ikke, det ligner en æske.

Karens knallert (en Velo-Solex). Det var en forholdsvis billig knallert, og som du kan se sad motoren fast på forgaflen og trak forhjulet ved hjælp af en lille tromle. Hvis det var regn- eller snevej, kunne tromlen blive våd, og så trak den ikke så meget.

